

۱۰ کلیسای مقدس جامع

کلیسا در روزگار ما جامعه‌ای است جهانی و فراگیر. این جامعه به تمام آنانی که در آن تعمید یافته‌اند، «ایمان» را انتقال می‌دهد و ایشان را تعلیم می‌دهد که چگونه همچون یک مسیحی زندگی کنند. به این شکل، کلیسا فرمان خداوندش عیسی مسیح را تحقق می‌بخشد تا روزی که او در جلال باز آید.

۱۰-۱: در آغاز، روح القدس بود

مسیحیان می‌پرسند: کلیسا کجا و کی و چگونه آغاز شد؟ پاسخ آن را باید در شرح مربوط به تأسیس کلیسا در انجیل حضرت لوقا جست.

تمام ماجرا در اورشلیم آغاز شد، شهری که عیسی در آن مرد و قیام کرد. رسولان و پیروان عیسی در خانه‌ای گرد آمده بودند. مریم، مادر عیسی، و شماری از زنان نیز با آنان بودند. ایشان منتظر آن تسلی‌دهنده‌ای بودند که عیسی وعده داده بود؛ و اوقات خود را در دعا سپری می‌کردند. آنگاه، در روز پنجاهم (پس از قیام عیسی)، اتفاقی افتاد. روح خدا همچون وزش بادی تند از آسمان فرود آمد و آن خانه را پر کرد و قلب ایشان را با آتش بر افروخت. ترس ایشان از آنانی که عیسی را محکوم کرده و آزار داده بودند، تماماً فرو ریخت. شاگردان پر از غیرت شدند. دیگر نمی‌توانستند در آن خانه بمانند. می‌بایست بیرون بروند و «خبر خوش» را به دیگران اعلام دارند.

در مقابل آن خانه، جمعیت بزرگی گرد آمده بود؛ ایشان یهودیان ساکن نقاط مختلف جهان بودند. آنها نیز ریزش روح القدس را احساس کرده بودند. ایشان که از شور و شوق رسولان به اشتیاق آمده بودند، به شهادت آنان در مورد عیسی، پسر خدا گوش فرا دادند. هر یک از آنها پیام خدا را به زبان خودش درک می‌کرد.

آنان که روح عیسی در درونشان زنده است، می‌توانند یکدیگر را درک کنند، حتی اگر به زبانی واحد سخن نگویند. ایشان به هر ملت و نژادی که متعلق باشند، دیگر با هم بیگانه نیستند.

در آن روز، یعنی در نخستین پنطیکاست، پطرس، رسول نخست در میان رسولان، نخستین موعظه بشارتی را در مورد عیسی ایراد کرد. سخنان او چنان مجاب‌کننده بود که عمیقاً بر دل تمام شنوندگان نشست. حضرت لوقا می‌نویسد که در آن روز، حدود سه هزار نفر به عیسی ایمان آوردند. ایشان تعمید یافتند و در عیسی مسیح، یک جامعه را تشکیل دادند، جامعه برادران و خواهران را، کلیسای عیسی مسیح را.

ایشان همگی به تعلیم رسولان امین بودند و شام خداوند را با یکدیگر برگزار می‌کردند. و نیز تمام دارایی خود را میان خود تقسیم می‌نمودند و به هر کس مطابق نیازش کمک می‌کردند.

چون در بارهٔ پطرس قدیس سخن می‌گوییم، به پاپ می‌اندیشیم که در مقام جانشین او، کلیسا را رهبری می‌کند.

چون در بارهٔ پولس قدیس و بونیفاس قدیس سخن می‌گوییم، به تمام آنانی می‌اندیشیم که انجیل را موعظه می‌کنند.

چون در بارهٔ بندیکت قدیس و هیلدگارد قدیس سخن می‌گوییم، به تمام آنانی می‌اندیشیم که زندگی خود را وقف خدا کرده‌اند.

چون در بارهٔ کلار قدیس و فرانسیس قدیس سخن می‌گوییم، به تمام آنانی می‌اندیشیم که فقر خود را با فقرا تقسیم می‌کنند.

چون در بارهٔ مارتین قدیس و الیزابت قدیسه سخن می‌گوییم، به تمام آنانی می‌اندیشیم که وجود خود را وقف دیگران می‌کنند.

چون در بارهٔ ونسان دو پل قدیس سخن می‌گوییم، به تمام آنانی می‌اندیشیم که در خدمت هموعان خود هستند.

چون در بارهٔ ماکزیمیلیان کولبی قدیس سخن می‌گوییم، به تمام آنانی می‌اندیشیم که زندگی خود را فدای خواهران و برادران خود می‌کنند.

چون در بارهٔ اسقف اُسکار رومرو سخن می‌گوییم، به تمام آنانی می‌اندیشیم که قربانی خشونت شده‌اند.

چون در بارهٔ «مسیحیان» سخن می‌گوییم، در بارهٔ تمام آنانی سخن می‌گوییم که توسط روح‌القدس احیا شده‌اند.

کلیسا: این کلمه برای توصیف چیزهای مختلفی به کار می‌رود. می‌تواند اشاره داشته باشد به مکان عبادت ما، به حوزهٔ کلیسای محلی که برای برگزاری قربان مقدس گرد آمده‌اند، به کل مسیحیان یک حوزهٔ کلیسایی یا حوزهٔ اسقفی، و به جامعهٔ ایمانداران در کل. کلیسا را «پاپ»، جانشین پطرس رسول، و اسقفان که جانشینان رسولان هستند، اداره می‌کنند. کلمهٔ «کلیسا» در اصل به معنی «متعلق به خداوند» است، یا به عبارت دیگر، جمع آنانی که از سوی خدا فرا خوانده شده‌اند و به عنوان قوم او گرد هم آمده‌اند.

روز پنجاهم (پنطیکاست): عید پنطیکاست را یهودیان به یاد روزی که خدا عهد خود را بر کوه سینا به ایشان داد، جشن می‌گیرند. کلیسا نیز این روز را به‌عنوان «پنطیکاست» خودش جشن می‌گیرد، به یاد روزی که روح‌القدس، پنجاه روز بعد از روز قیام، بر نخستین جامعه مسیحیان در اورشلیم فرو آمد

۱۰-۲: یک کلیسا: مقدس، جامع، و منسوب به رسولان

روح‌القدس فقط آغازگر کلیسا نبود. او به عمل کردن در آن ادامه می‌دهد و خود را از طریق آن آشکار می‌سازد. به این سبب است که کلیسا فقط می‌تواند «یکی» باشد. زیرا «یک» خداوند دارد، «یک» ایمان را اقرار می‌کند، بنیادش بر «یک» تعمیم است، «یک» بدن را تشکیل می‌دهد، به‌واسطه «یک» روح احیا می‌شود، و در «یک» امید زندگی می‌کند.

روشن است که در جامعه‌ای که از افراد مختلف تشکیل شده است، مباحثات گوناگون و حتی اختلاف عقیده وجود خواهد داشت. در کلیسای اولیه، بعضی پیرو یکی از رهبران بودند و برخی پیرو دیگری (اول قرن‌تین ۳: ۴-۸). برخی آداب و رسوم یهودیت را مهم می‌شماردند و برخی دیگر آن را بی‌اهمیت و حتی مغایر با مسیحیت می‌دانستند (اعمال ۱۶: ۲۱). بعضی افراد تفسیری افراطی از تعالیم عیسی بدست می‌دادند و خود را از بقیه امور جدا می‌ساختند (دوم قرن‌تین ۶: ۱۷). این کثرت عطایا و روشهای زندگی می‌تواند باعث غنای جامعه مسیحی و حتی تمام کلیسا شود، به شرط آنکه مسیحیان از یاد نبرند که فقط «یک» خداوند هست، «یک» ایمان، «یک» تعمیم، و «یک» خدا که پدر همه است (افسیان ۴: ۵-۶).

اگر افراد یا گروهها بر سر تفسیر تعالیم کلیسا و مقررات زندگی مسیحی به بحث و مجادله پردازند، تمام کلیسا صدمه خواهد دید، و در نتیجه، اتحاد جامعه مسیحی گسسته خواهد شد. چقدر غم‌انگیز است که افراد یا گروههایی خود را از این اتحاد جدا می‌سازند تا «کلیسایی» به روش خود بوجود بیاورند. به همان شکل، چقدر غم‌انگیز است که کلیسا مجبور می‌شود یکی از معلمان خود، یا گروهی از افراد را به‌خاطر تعالیم نادرستشان، از جامعه مسیحی اخراج نماید. به‌خاطر اتحاد و به‌خاطر محبت مسیح، کلیسا باید همواره در پی برقراری مصالحه و نیز طلب بخشش برای گناهان اعضای خود و اعضای سایر کلیساها باشد. اگر چنین نکند، گویی دعای عیسی را عبث می‌شمارد که فرمود: «ای پدر... ایشان در ما یک باشند» (یوحنا ۱۷: ۲۱).

در قرن اول میلادی، کلیسای اینچنین دعا می‌کرد:

«ای خداوند، کلیسایت را به یاد آور،

آن را از هر نوع شرارت رهایی ده

و در محبت خود کامل ساز.

آنان را که تقدیس نموده‌ای

از چهار گوشه جهان در ملکوت خود

گرد هم آور، ملکوتی که برای ایشان مهیا ساخته‌ای.

زیرا قوت و ملکوت تا به ابد از آن توست.

باشد که فیض بیاید و این جهان به پایان برسد.

هوشیعیانا به خدای داود!

باشد که مقدسان نزدیک بیایند!

باشد که نامقدسان توبه کنند!

ماراناتا. بیا ای خداوند عیسی. آمین.

تعالیم دوازده رسول ۱۰:۵-۶

کلیسای یگانه و مقدس و کاتولیک، رسولی است

عیسی از همان آغاز خدمت عمومی‌اش، شاگردانی را فرا خواند تا با او باشند و تعالیمش را بشنوند و کارهایش را ببینند. او از میان آنان، دوازده تن را برگزید تا شاهدانش باشند، از مرحلهٔ تعمید در رود اردن گرفته تا قیامش. این دوازده تن، یعنی رسولان را عیسی فرستاد تا «خبر خوش» و شفا را به مناطقی ببرند که خودش نمی‌توانست. خداوند قیام کرده به پطرس، این رسول نخست در میان رسولان، مسؤولیت خاصی برای کلیسا سپرد. دوازده رسول بنیاد کلیسا هستند. ایشان انجیل را اعلام می‌کردند و از تعالیم عیسی دفاع می‌نمودند، و با پشتیبانی روح‌القدس، نگاهبان حقایق کامل و دست‌نخورده بودند. رسولان وظایف و رسالت خود را به دیگران سپردند. اسقفان روم با تسلسلی ناگسسته به پطرس قدیس باز می‌گردند. پاپ در مقام جانشین پطرس قدیس، در اتحاد با اسقفان که جانشینان رسولان می‌باشند، کلیسا را در سفرش در طول زمان هدایت می‌نماید.

یک معلم برجسته کلیسای اولیه، به خاطر دغدغه‌ای که برای اتحاد کلیسا داشت، چنین هشدار می‌دهد:

«به شایستگی آن دعوتی که به آن خوانده شده‌اید، رفتار کنید.

با کمال فروتنی و تواضع و حلم،

متحمل یکدیگر در محبت باشید.

و سعی کنید که یگانگی روح را در رشته سلامتی نگاه دارید.

یک جسم (بدن مسیح) هست، و یک روح،

چنانکه نیز دعوت شده‌اید در یک امیدِ دعوت خویش.

یک خداوند، یک ایمان، یک تعمید،

یک خدا و پدر همه.»

پولس قدیس: رساله به افسسیان ۴: ۱-۶

رسول، رسولی: رسول یعنی کسی که فرستاده شده است. رسول با اختیار و اقتدار فرستنده خود سخن می‌گوید. تعداد رسولان که ۱۲ تن بود، منطبق است با تعداد قبایل قوم اسرائیل که آن نیز ۱۲ بود. این امر اشاره دارد به این حقیقت که عیسی قوم جدید و نهایی خدا را گرد هم می‌آورد. کلیسا همچنین رسولی است، از این نظر که اسقفانش جانشینان مستقیم رسولان اولیه می‌باشند.